

Jenna Koford

Baserad på en sann berättelse

”Det allra käraste jag har här på jord är min familj”
(Barnens sångbok, s. 98).

”Andrew! Bussen är här!” ropade mormor. Andrew rusade ut genom dörren. Han vinkade hejdå till sin mormor, morfar och lillasyster Amy. Amy var för liten för att gå i skolan, så hon var hemma med mormor och morfar.

Andrew tyckte om skolan. Han tyckte om att leka med sina vänner på rasterna. Han tyckte om sin lärare fröken Kimball.

Efter morgonrasten sa fröken Kimball: ”Nästa vecka ska vi ha en ta-med-en-förälder-till-skolan-dag. Se till att era föräldrar tar med något från jobbet att visa oss när de kommer till skolan. Vi ser fram emot att få höra dem berätta!”

Andrew blev varm om kinderna. Han hade inget att säga om sina föräldrar. Han kom inte ihåg så mycket om sin mamma. Hon hade lämnat dem när han var liten. Och Andrew kände inte ens sin pappa.

Andrew hörde andra barn berätta om sina mammor och pappor. Tonys mamma var brandman och Jessicas pappa arbetade i djurparken. Alla hoppades att hennes pappa skulle ta med en apa eller sengångare till lektionen.

Tony frågade Andrew: ”Dina föräldrar då?” Andrew tittade på sina fötter. Han ryckte på axlarna. ”Jag bor hos mina morföräldrar.”

Andrew älskade mormor och morfar, men de hade inga spännande jobb. Mormor sålde filtar och babykläder. Morfar körde en stor matbil. Andrew var inte så säker på att han gillade ta-med-en-förälder-till-skolan-dagen.

Den kvällen läste Andrew första kapitlet i Mormons bok: ”Jag, Nephi, är född av goda föräldrar ...” (1 Ne. 1:1).

Jag bor inte hos mina föräldrar, tänkte Andrew. Jag bor bara med mormor och morfar.

Precis då kom Amy in i Andrews rum med en gosig filt som hon kramade. Hon höll upp den så att Andrew kunde se den. ”Mormor gjorde den!”

”Ja, mormor gjorde den filten åt dig.” Andrew log lite. Han tänkte på alla snälla saker som mormor gjorde för honom – hon lagade frukost före skolan, hon hjälpte till med läxorna och hon lekte lekar med honom och Amy. Mormor var som en mamma.

Sedan tänkte Andrew på morfar. Morfar läste sagor för Andrew varje kväll. Han hjälpte också till med läxorna. Han lärde även Andrew att cykla. Morfar var som en pappa.

Andrews leende blev större. Han var verkligen tacksam för mormor och morfar. Han var fortfarande nervös för att ta med en morförälder till skolan. Men det skulle nog gå bra. Jag kanske inte har goda föräldrar, tänkte han, men jag har goda morföräldrar, och det är speciellt.

På ta-med-en-förälder-till-skolan-dagen satt Andrew med morfar längst bak i klassrummet och lyssnade på de andra barnens föräldrar. Tonys mamma hade med sig sin brandmansuniform. Hon lät alla prova hjälmen. Jessicas pappa tog med en sköldpadda från djurparken.

”Nu är det din tur Andrew”, sa fröken Kimball.

Andrew gick längst fram i klassrummet med morfar. Han tog ett djupt andetag och sa: ”Min morfar kör en stor lastbil och levererar mat. Han träffar en massa folk och han arbetar verkligen hårt.”

Andrew tittade upp och såg att morfar log. Sedan berättade morfar om när han körde lastbil. Han gav också alla en godsak från jobbet! Barnen i Andrews klass ställde en massa frågor till morfar om hans jobb.

Andrew var glad att han hade morfar med sig. Han och morfar och mormor och Amy var en familj – och de var en god familj. ■

Författaren bor i Utah, USA.

Andrew var inte så säker på att han gillade ta-med-en-förälder-till-skolan-dagen.

ILLUSTRATION GUY FRANCIS